

ЧЕРВЕНЬ

1981

Київ

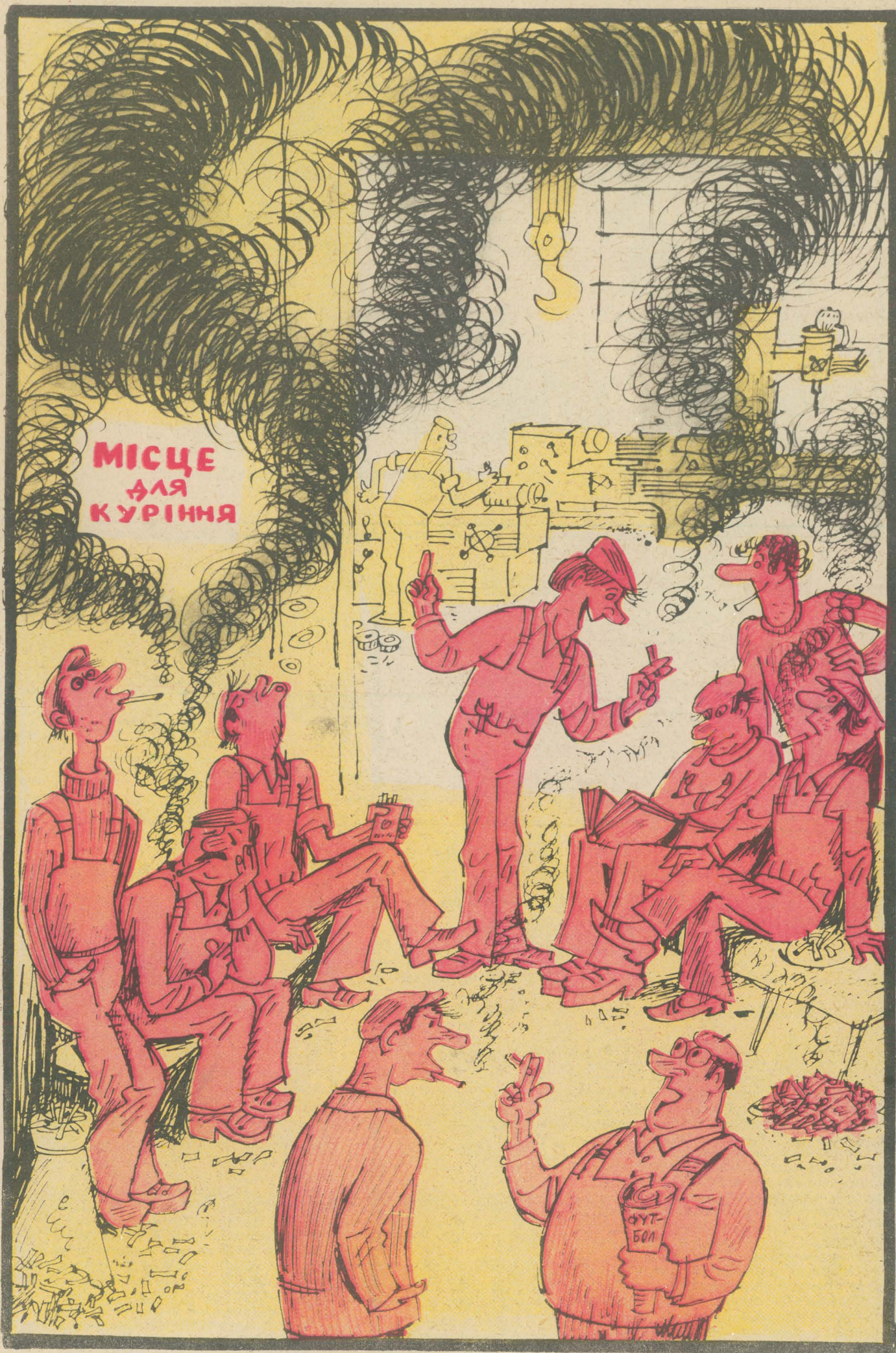
Виходить з січня 1927 р

№11 (1101)

Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ніяк не догадається адміністрація годинника повісити! От і гадай: закінчився робочий день чи ні.

— Ну сама подумай, коли мені було вибирати кращого чоловіка, як на носі розподіл в інституті.

Заспіваєм під баян про троянди та бур'ян

(КОЛГОСПНІ СПІВАНКИ)

Ой дівчатовка у нас
Всі — немов би напоказ:
Ви лишень погляньте —
Гарні, як троянди!

Та і хлопці-молодці —
Беручки, міцні в руці,
Показні, путящі,
Вправні, роботящі!

Тільки є ще дехто в нас
не простої вдачі —
Ще гайнують цінний час
Хитруни ледачі!

Грай, баяне, веселіш!
Голосніш, подружки!
Хитрим правду в очі ріж,
Знімемо з них стружку!

Молодь наша не сидить,
В праці рушить гори,
А Валерій норовить
Ближче до комори.

Задається наш Порфирий:
В нього біцепси — як гіри!
Та, як жарко на току,
Спочиває в холодку!

Клим не трудиться ніде —
Все він стогне: ох-ох-ох...
На млинці ж десь набреде —
Уминає за п'ятьох!

Прикидається наш Миня:
«В мене всі хвороби!»
Крім запалення сумління,
В нормі все в нероби!

Гриць набрався, а свиня
Своє рило притулила.
Цілував її півдня —
Сп'яну думав, що то мила!..

Підпадьомка в полі ранком
Перепілочка мала.
Хай летять оці співанки
Од села і до села!

Коле сміх, немовби голка,
І нероби мусять знать,
Що веселу цю прополку
Ми не будем припинять!

Валентин ЛАГОДА.

Телеграфне Агентство Перця

ДИВНЕ ЗАХОПЛЕННЯ

НОВІ САНЖАРИ Полтавської області. (Кор. ТАП). Кожна людина має свій смак. Одному подобається запах конвалій, другий мліє від апетитних пахощів картоплі, а є й такі, що з великим задоволенням нюхають ацетон. Директору Новосанжарського райкомунгоспу І. І. Охрею та В. П. Охрей, котра очолює райпобуткомбінат, до вподоби аромати, що розносяться по всіх Нових Санжарах від банно-прального комбінату. Вірніше, не від самого комбінату, а від стічних вод, якими залите все навколо нього. Так уже вони обом до них призвичаїлися, що навіть на штрафи за антисанітарію не реагують.

СУВЕНІР АВАНСОМ

ХЕРСОН. (Кор. ТАП). Відомо: якщо людина мріє коли-небудь повернутися туди, де їй було добре, вона мусить з того місця взяти на згадку хоч якийсь сувенір. Відомо також, що херсонські сувеніри ніколи не залежуються на прилавках магазинів — їх швидко розкуповують численні туристи. Але як бути тим, хто й досі не побував у цьому чудовому південному місті? Оригінально підійшли до цієї проблеми на Херсонському консервному комбінаті. Консервники вирішили у банки рисової каші зі свининою вкладати скромні пам'ятні подарунки.

Першим щасливим власником такого сувеніра став мешканець селища Українка Обухівського району Київської області В. Семенчук. Виявлення у каші шматок херсонського гравію тов. Семенчук тримає на видному місці у своєму серванті.

«ТАЛАНТ»

Жарт

Лихословив на бульварі
Жовторотий франт,
У підкачній модній парі,
На сорочці бант.

Дід старенький привселюдно
З ляку поточився:
— Де, юначе, ти так брудно
Лаятись навчивсь?

— Це, папашо, діло наше, —
Кинув модний франт. —
Нащо мені вчитись, нащо,
Коли є талант!

Микола ДМИТРІЄВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Повновладною хазайкою продовольчого магазину в селі Білоусівці почувала себе Тетяна Гавриш. Обважувала, грубіянила, навіть хуліганила, а голова Чорнухинської райспоживспілки В. С. Приймак ніяк не реагував на її вибрики. Отож жителям села довелося не один лист написати до редакції, поки голова правління Полтавської облспоживспілки В. М. Дворниченко повідомив, що Гавриш Т. А. з роботи звільнено за недовірям. Та минуло небагато часу, і голова райспоживспілки В. С. Приймак довів, що він без Гавриш ніяк не може обійтися: знову признав її у той самий магазин. Про це розповідалося у розділі «Довідкове бюро Перця» (№ 1 журналу за 1981 рік).

Заступник голови правління Укопспілки Н. С. Бондаренко повідомив редакції, що Гавриш Т. А. з роботи звільнено. А Приймаку В. С. оголошено сувору догану.

ПРЕСТИЖНИЙ ГОРЩИК

Віковичний досвід людства досить переконливо свідчить, що ганятися за двома зайцями — нерентабельно. Щоправда, точними статистичними викладками це твердження не підкріплюється, бо ретельного обліку вдалих і невдалих спроб ніхто не вів, але я звик вірити прислів'ям.

Проте для деякої народної мудрості — не аргумент. То тут, то там окремі громадяни не утримуються від спокуси на власному досвіді переконалися, чи справді гонити за двома зайцями закінчується тим, що ловиш облизня. І уявіть собі, дехто дечого добивається.

Усі ви, напевно, знаєте, що вже не один рік від керівників підприємств важкої індустрії вимагається: сказавши «А», себто випускаючи засоби виробництва, вимовляти й «Б» — вишукувати можливості для виробництва товарів широкого вжитку. І вишукують. Одні підприємства під оте «Б» випускають холодильники і складні побутові електроприлади, а іншим можливості не дозволяють стрибнути вище цвяхів або прищипок. Та й за це їм спасибі, бо в господарстві, як відомо, все згодиться.

Є ще й третя категорія керівників, котрі ніби й кажуть оте «бе», бо не можуть не сказати, але цідять його крізь зуби так, щоб, з одного боку, їх у мовчанні ніхто не звинуватив, а з іншого, щоб голосових зв'язок не надірвати.

От, скажімо, директор Запорізького заводу вогнетривих матеріалів М. П. Кабашний і головний інженер С. Т. Яланський тривалий час робили вигляд, що вказівка про збільшення випуску товарів народного споживання їх не стосується.

— Ось тут, — показували вони на свої плечі, — висять десятки металургійних заводів, яким до зарізу потрібна наша продукція. Хочете, щоб домни погасли?

— Але ж навіть такий гігант, як «Азовсталь», не соромиться випускати кристаль, — заперечували їм. — А ви б могли відродити гончарне ремесло. Не святі ж горшки ліплять.

— Гарзд, вишукаємо резерви, — пообіцяли зрештою товариші Кабашний і Яланський.

І таки вишукали. У липні минулого року на заводі з'явилася дільниця по виробництву товарів широкого вжитку. Святих на поміч не кликали, а призначили майстра, виділили йому на допомогу трьох робітниць і почали ліпити горщики для квітів. Аж по двісті штук за місяць. До кінця року випустили їх на... 550 карбованців, що становить... 0,000027 процента від загального обсягу виробництва. Щоб одержати оті 550 карбованців виручки, лише на зарплату робітницям і майстру витратили 2650 карбованців.

Смішно, звичайно. Трохи навіть дикувато від усвідомлення того, що в епоху науково-технічного прогресу і суцільного госпрозрахунку доводиться оперувати такими цифрами. Але самі товариші Кабашний і Яланський, судячи з усього, спокійні і задоволені.

Аякже! Що б там народна мудрість не стверджувала, а Микола Павлович Кабашний і Сергій Терентійович Яланський поки що тримають у кожній руці по зайцю: по-перше, ніхто їм не може закинути, що вони лишилися осторонь важливої справи, а, по-друге, самі вони не мають з тією справою практично

ніякого клопоту. У крайньому випадку, можна буде знову показати на власні плечі і нагадати, що на них висять десятки металургійних заводів. Приблизно так і відповів мені головний інженер С. Т. Яланський, коли я поцікавився: чому б їм не запозичити досвіду у своїх земляків з Токмацького заводу металогосптоварів, де з місцевої чунгульської глини умільці виготовляють високохудожні керамічні вироби майже тридцять найменувань на сімдесят тисяч карбованців.

— Для цього потрібно розширяти виробничі площі, запрошувати художників, спеціалістів, — сказав Сергій Терентійович, — і все це — заради горщиків? А металургійна промисловість чекатиме?

До речі, про підприємства Міністерства чорної металургії. Я не впевнений, що на деяких із них запроваджується саме досвід товаришів Кабашного і Яланського, але спроби одним махом убити двох зайців спостерігаються частенько. Щоправда, трохи в іншому плані. Мінчормет не може дозволити собі такої розкоші — задовольнитися 0,000027 процента. Він — основний у республіці постачальник емальованого посуду. Торік його надійшло в торговельну мережу на 112 мільйонів карбованців і план у цілому виконано на 101 процент. Але утримаємося від бурхливих оплесків, бо за рожевими цифрами ховаються не зовсім приємні для ока моменти.

Виявляється, перевиконання плану ще не означає, що посуду в магазинах стало більше, а асортимент його урізноманітнівся. Скажімо, на Запорізькому заводі металевих виробів у

1976 році було виготовлено 14,3 мільйона штук емальованого посуду, а торік — майже у півтора раза менше. Зате виручка за нього зросла майже на 3 мільйони карбованців. Ось вам і два зайці!

Другий заєць добувається, як правило, у такий спосіб. Підприємство усіма силами відбрикується від простих і дешевих, а також трудомістких виробів, і хапається обома руками за ті, що без особливих затрат приносять свіжу копійку. Скажімо, вам абсолютно не потрібно, щоб трілітровий бідончик, яким носять молоко з магазину, являв собою витвір мистецтва. А керівників того ж Запорізького заводу металевих виробів такий спрощений підхід до побутового посуду не влаштовував. Бідончики пофарбували «під горох». Кожен кілограм такого гороху став на карбованець дорожче.

На Керченському металургійному заводі імені Войкова різко скоротили випуск мисок, кухлів, чайників, зате налягли на емальований посуд яскравих тонів, перевиконавши план у півтора раза. І коли підбили підсумки, то побачили, що не прорахувалися. Якщо загалом виготовлення продукції ширивжитку за п'ятирічку виросло на 10 процентів, то в грошах — ушестеро більше. Трапляються випадки, що практично один і той же посуд, але виготовлений на різних заводах, дуже різниться в ціні.

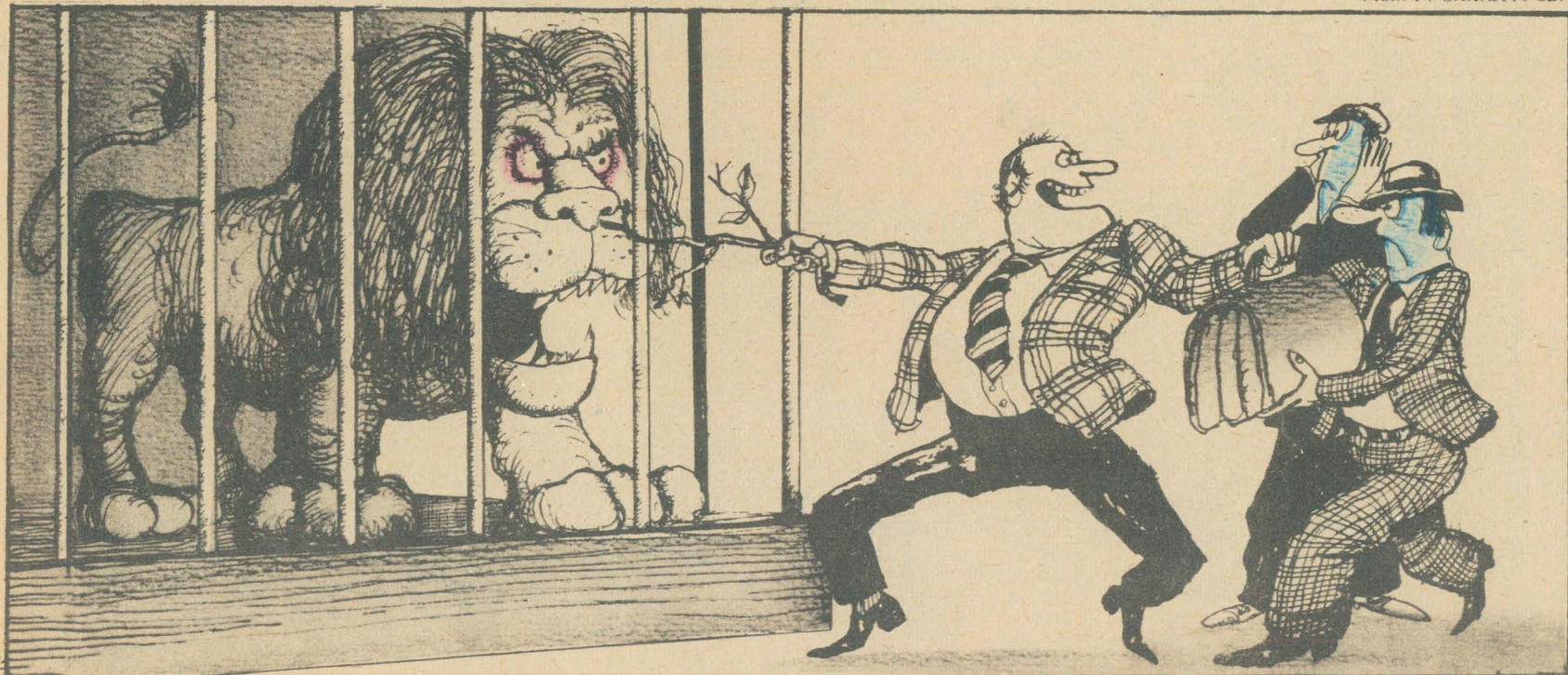
Причина, висловлюючись мовою спеціалістів, криється в тому, що преїскурант роздрібних цін на емальований декорований посуд недосконалий, що в системі Міністерства чорної металургії УРСР «відсутня єдина методика калькулювання і обліку емальованого посуду, а це не дозволяє правильно оцінити і порівняти рівень затрат на вироби на різних заводах», що директори підприємств не приділяють належної уваги випуску товарів широкого вжитку.

У свою чергу, директори нарікають, буцїмто вони б і раді приділяти, але на перешкоді стає існуюча система стимулювання їхньої діяльності, яка не передбачає премій за перевиконання плану по асортименту. А тому головне для них — дати вал.

Нам же ясно одне: під шумок подібних суперечок і відомчих неув'язок дехто умудряється за двома зайцями погнатися і таки обох убити!

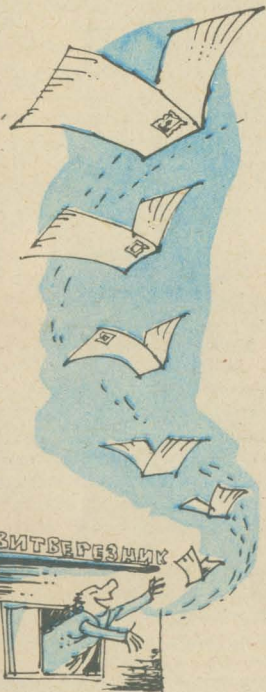
В. БОНДАРЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Я давно збираюсь покритикувати свого начальника. От і вирішив підготувати себе психологічно.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти ніколи не був у медвитверезнику? Не були і ми, працівники бухгалтерії радгоспу «Вирішальний» Лохвицького району Полтавської області. Не був там і наш водій Іван Павлович Радченко, про що свідчить лист з витверезника №3 при відділі міліції Дарницького району м. Києва, підписаний начальником Н. П. Двойніним. А от бухгалтерія медвитверезника в цьому сумнівається, і ось уже третій рік підряд надсилає нам листи, щоб ми заплатили 15 карбованців за перебування і обслуговування нашого водія. Листи ці підписує В. Лисич та виконавець Гончар. Те, що начальник Дарницького медвитверезника — твереза людина, відчувається з його коректного і вибачливого листа за №52 від 4 квітня 1979 року. Цього, на жаль, не скажеш про вищеназваних товаришів. То чи не попросиш ти, Перче, щоб т. Двойнін копію свого листа показав працівникам бухгалтерії? Може, хоч тоді вони, на решті, дадуть нам спокій.

ПРАЦІВНИКИ БУХГАЛТЕРІЇ

с. Вирішальне
Лохвицького району
Полтавської області.

Либонь, тобі відома стара казка про рукавичку. Яку колись згубив дідусь у лісі і яка стала приtulком для братів наших менших — різної там звірини. Словом, просторою та добротною виявилась рукавичка, у яку влізли і мишка, і білочка, і зайчик...

А тепер уяви, якби той казковий дідусь згубив одну з рукавичок, які шиють у радгоспі «Червоне Полісся» Дарницького м'ясомолочного тресту радгоспів і активно постачають нам — будівельникам пересувної механізованої колони №1 тресту «Поліськільбуд». Продукція вищеназваного радгоспу дійсно заслуговує на увагу. Рукавички, які зветься робочими, пошиті з різнобарвних клаптиків шовку і так незграбно, що в них не влізе не те що лисичка-сестричка, а й звичайнісінька рука. Годі й говорити, що працювати у таких рукавицях неможливо.

Отже, друже Перче, як ми зрозуміли, швейній продукції радгоспу ще дуже далеко до тієї казкової якості, зате брак там і справді навчилися робити фантастичний.

М. КУЛАКОВ.

Київська область.

Якщо тобі доведеться коли-небудь мати справу з начальником комбінату «Полтавапромбуд» В. М. Посьмашиним, його заступником Г. Я. Левченком чи головним інженером В. С. Сліпченком і вони тобі в чомусь клястимуться-божитимуться, — не вір жодному слову. Для них пообіцяти — що півневі закуку-рікати.

У 1979 році комбінат узявся за спорудження конче необхідного для Полтави об'єкта — приміщення автовокзалу. Цього року воно мало бути готове, але не буде. Бо з 804 тисяч карбованців будівельники спромоглися освоїти лише 48 тисяч. Це значить, що будівництво практично не велося. Зате на письмові запевнення названі товариші не скупилися. Вони і зобов'язувалися «посилити роботи на будівництві автовокзалу», і «розглядали хід будівництва», і навіть розробляли «заходи по забезпеченню виконання плану будівельно-монтажних робіт на будівництві автовокзалу в місті Полтаві»...

Приїдь у Полтаву, подивись на котлован, залитий водою, і на власні очі переконаєшся, яка ціна тим заходам.

М. СУХЕНЬКИЙ,
начальник автостанції №1.

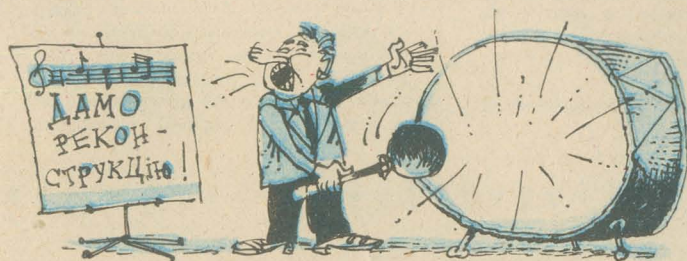
Ох, і перехвилювався я недавно, думав, щось лихе сталося з моїми очима. На початку минулого року я поскаржився в обласну газету, що відрізок шляху від села Октябрського до межі села Артемівки Костянтинівського району в жалюгідному стані. Редакція газети переадресувала мого листа голові Добропільського райвиконкому М. Г. Донцю. Прочитав я його відповідь і сполотнів: виявляється, що «нині проводиться реконструкція автодороги підприємством каналу «Дніпро-Донбас» і буде закінчена в третьому кварталі 1980 року». Приблизно я ще раз на той відрізок шляху — ніякої реконструкції не бачу.

Насилу дочекався кінця третього кварталу. Все сподівався, що, може, тоді прозрію і помічу хоч які-небудь сліди реконструкції. Нічого подібного.

Пишу листа особисто тов. Донцю, одержую від нього відповідь — і від душі відлягло. Тов. Донець повідомив, що дорога не реконструюється, а лише частково відновлюється. А будівництво капітальної лише планується. Переконався я, що з очима у мене все гаразд. Чого не можна сказати про пам'ять тих товаришів, котрі сьогодні офіційно стверджують одне, а завтра — зовсім інше.

О. ГЕЙЧЕНКО.

Донецька область.

Останнім часом у газетах і журналах доводиться читати чимало цікавої інформації під рубрикою «Дивовижне — поруч». А чому, Перче, і тобі не завести таку рубрику? І під нею, скажімо, надрукувати матеріал про одну дивовижну установу — Київську контору газового господарства. Організація ця, крім усього іншого, забезпечує зрідженням газом жителів Київської області, в тому числі і нас, мешканців Димера. Тижнями треба чекати, поки тобі привезуть той балон з газом. Але не це дивовижно. Ті, що привозять

балони з газом, беруть, крім офіційної плати, ще по карбованцю за малий балон і по два — за великий. І знову ж таки, не це дивовижно. Бо здирників, на жаль, можна зустріти не лише в газовому господарстві. Дивовижно інше: як це керівництву контори вдається стільки часу робити вигляд, нібито воно нічого не знає про зловживання своїх підлеглих?

Н. ПАТЕЛЕПЕНЬ.

Київська область.

Фронтальне обстеження

— Ну, що у нас новенького? — поцікавився Іван Матвійович Півень, директор школи села Дубки, повернувшись із чергового тривалого семінару.

— Та начебто нічого, — відповіла секретарка, заклопотано порпаючись у якійсь течці. — Ось тільки дзвонили, питали вас...

— Хто дзвонив?! Звідки?! — стривожився Іван Матвійович.

— Чи я знаю? — здвинула плечима секретарка. — Звеліли переказати вам, що прибудуть на тому тижні, у понеділок, щось обстежувати, та й поклали трубку...

У Івана Матвійовича засмоктало під ложечкою. Ох, ті обстеження та перевірки! Епізодичні, фронтальні й усякі інші... Ой, не дадуть вони людині спокійно до пенсії дожити, їй-право, не дадуть! Минулого року Іван Матвійович уже мало не вхопив інфаркту, коли несподівано наскочила була комісія. Бо пішли не тільки по школі, а й поза нею, і тут наткнулися на якусь загадкову, геть забур'янену територію. Довгенько стояли, головами хитали, плечима низували...

— Що це? — спитали врешті.

— Та д-ділянки ж... пришкільні, дослідні...

— Ага... А як прізвище вашого біолога?

— Та-а-а... Півень же... — пік раків Іван Матвійович. За всякими ремонтами, нарадами й іншими клопатами ті капосні ділянки зовсім вилетіли з його голови!

... Ще й досі на кожній нараді допикають! І премії позбавили...

«Лиха ти година! — безнадійно подумав Іван Матвійович, згадуючи торішні сумні перипетії. — Це ж точно, чує моя душа, буде щось фронтальне і, мабуть, не нижче, як з області! Ех, життя! Та що вдієш? Доживем, як той казав, до понеділка...».

Оскільки до обіцяного візиту лишилося рівно півтори доби, не можна було гаяти жодної хвилини. Тим-то шкільну громадськість було відразу ж мобілізовано на гідну зустріч обстежувачів.

Загони учнів, озброєні ганчірками й віниками, накиннулися на підлогу. У шкільній майстерні поспіхом споруджувався стенд «А ми просо сіяли...». Члени терміново створеного гуртка «Юні агрономи» дбайливо висмикували торішні бур'яни. Навчений гірким досвідом, біолог-директор особисто керував цією відповідальною операцією, дбаючи, щоб тих клятих бур'янів не лишилося навіть на навколишніх вулицях.

... Понеділок розпочався організовано, як ніколи. Вже за годину до початку занять усі були на місцях. На всіх ходах і виходах чатували підтягнені чергові з червоними пов'язками. Усі, навіть прибиральниці, раптом згадали, що в людині все, від душі до шкарпеток, повинно бути прекрасним. Старша піонервожата Муса вперше не наважилася підсинити повіки і не забула пов'язати собі піонерський галстук. Легковажний юний фізкультурник Олег Костянтинович вперше не запізнився на урок...

Гості не забарилися. Тільки-но розпочалися уроки, як до директорського кабінету влетів захеканий черговий.

— Приїхали! — гукнув він і зник.

Івана Матвійовича немов підхопила якась невідома сила. Вихором помчав він, незважаючи на задишку, до парадного входу, де над дверима яскраво червоніло «Ласкаво просимо!». Назустріч поважно рухалися, плутаючись у широчезних холошах, двоє сивоголових представників. У руках вони тримали товсті жовті портфелі.

«З міністерства!» — вжахнувся Іван Матвійович, витираючи з лоба рясну росу.

— Нам би директора, — звернулися представники, — ми дзвонили сюди, попереджали, що сьогодні будемо...

— Знаю, знаю, прошу, прошу! — заметушився Іван Матвійович. — Це ж я і є директор, товариш Півень, дуже приємно... Велика радість, коли до нас приїдять такі поважні, такі шановні представники. Проходьте, прошу от сюди...

— Дякуємо, дякуємо! — привітно посміхнулися представники. — Постараємося вас довго не затримувати. Ми — з району... На громадських засадах... Перевіряємо по організаціях стан реалізації лотерейних квитків...

Плакати К. ІВАНОВА

Буває, про прогрес ведеться мова,
Все заклики звучать, ідуть дебати...

А творять, бач, на деяких будовах
При допомозі довбні та лопати.

МУЗИ Й ПЕГАСИ

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

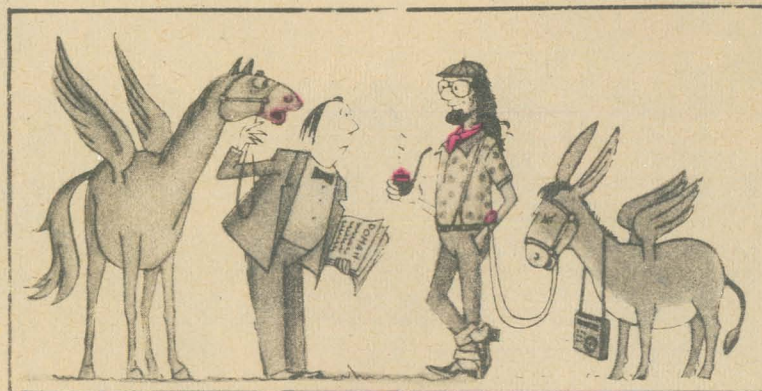
— Останнім часом у них щось не ладиться.

Мал. А. ШЕРБАКА

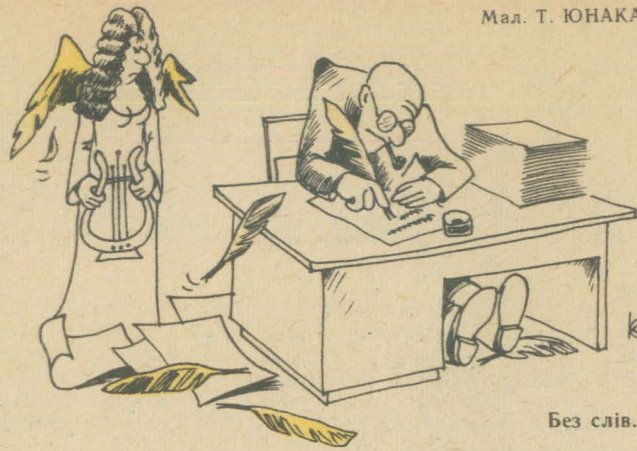
— Пишу роман про гарем кримського хана.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. Є. МІХІУТКИ

Муза автора побутових новел.

СТОВПИ

Історія ця не оригінальна, бо має прецеденти. Траплялося нам чути і читати про будівництво храмів і соборів, що розтягалося навіть на десятиліття, а то й більше років. Так що, з одного боку, довгобудами нікого особливо не здивуєш. Але є тут маленька деталь, такий собі ніжний нюанс: вловлює його? Йдеться про храми та собори. Але щось не чути в історії про млин, що будувався двісті років, про кузню чи гончарну піч. Хоч як був затурканий релігійним дурманом наш далекий пращур, він в суті своїй був реалістом, він глибоко усвідомлював, що бог може почекаати храму там чи собору і десятиліття, і більше років, оскільки він вічний, йому спшити нікуди, ніде не дінеється, почекає. А от затягувати, скажімо, будівництво млина — не з руки. Бо без млина — ой-ой-ой! Так що, хлопці, давайте не чекати, поки там винайдуть екскаватори-бульдозери, крани баштові і таку іншу будівельну техніку, засукуймо руки та берімося будувати млин. І то швидко! І дивно, і чудно, що в наші дні знаходяться люди, котрі до крові з носа потрібних будов, тих, які б мали бути збудовані ще позавчора, підходять з критеріями будівництва храмів.

Отже, від історичної преамбули — до сумних реалій сучасності. Вісім років тому у селі В.-Каратув було споруджено Переяслав-Хмельницький міжколгоспний комбикормовий завод. Це на Київщині. Треба сказати, що ті, хто його проектував, повинні були б собі завдати клопоту та заглянути вперед бодай на п'ятирічку. Бо через чотири роки вийшло так, що завод довелося реконструювати. Але що сталося, те сталося, реконструювати, то й реконструювати, і то кріпко реконструювати, бо коли будівництво обійшлося в один мільйон шістсот тисяч карбованців, то на реконструкцію було асигновано вже два з половиною мільйони.

За реконструкцію взявся трест «Бориспільськбуд» (керуючий тов. Кравченко Є. М.) руками ПМК-14 (начальник котрої тов. Пручак П. І.).

Не будемо брати гріха на душу, не скажемо, що колектив ПМК-14 працював з небувалим трудовим піднесенням, що рукави хлопці закотили аж до пліч. Але як би там не було, а перших два роки план в середньому виконувався аж на п'ятдесят процентів. Не на сто п'ятдесят, друкарської помилки тут нема, а на п'ятдесят. Але тов. Сакало В. С. — директор багатостраждального комбикормового заводу, що завдяки трудам праведним проєктантів застарів практично в дитинстві, не досягнувши юності, — все ще виколісував надію, що сьогодні, дивись, п'ятдесят процентів будівельних робіт виконано, завтра — шістдесят, післязавтра — сімдесят, там вже недалеко й до ста, дивись, і завершать реконструкцію. Хай не в строки, передбачені планом, але ж завершать таки. Не храм, прости господи, будується — завод комбикормів! На тваринницьких фермах району майбутні споживачі мукають, мекають, рохкають! Долине ж це мукання-мекавання-рохкання до вух будівельників з ПМК-14?

Не долинуло... Процент виконаних робіт почав сунутися не в напрямку до ста, тобто вперед, а посунувся в напрямку до нуля, тобто назад. І коли він захряс на нулі, тов. Сакало написав листа до редакції.

Наводимо цитату з його листа: «На сьогодні на

І «СТОВПНИКИ»

майданчик під відкритим небом і частково в складах знаходиться устаткування вартістю 400 тисяч карбованців. Розпочато будівництво восьми об'єктів: цех грануляції, компресорна, силосний склад зерна, пожежрезервуар, склад пального, реммастерня, гараж і т. д., але жоден не закінчено».

Картина, що її побачив наш кореспондент, витавши на місці, виявилася значно сумнішою, ніж ділові рядки листа. З'ясувалося, що частина того устаткування, що іржавіє під дощами — імпортна, отже, вскопила державі не в мідну, а в золоту копійку.

Фейлетон — не акт. У нього свої закони. Перерахувати всі сліди діяльності (а вірніше — бездіяльності) ПМК-14 і деяких субпідрядних організацій і тресту «Бориспільськбуд» не виходить. Днями, тижнями, місяцями на будівництві не видно жодного робітника. Якщо не рахувати кранівниці висотного крана КБ-160, яка виконує обов'язки сторожа будівництва, а зарплату їй нараховують з розрахунку середньої.

До речі про кран КБ-160. Це така штуковина, що її простій обходиться тресту «Бориспільськбуд» протягом години в 5 карбованців 23 копійки. Але це — ціна години при однозмінній роботі крана, а при двозмінній, як передбачено планом? Множете, множете, громадяни, прикидайте скільки б мав позичити грошей Євген Миколайович Кравченко, керуючий трестом «Бориспільськбуд» та начальник СПМК-530 Суліма Анатолій Володимирович, якому належить цей кран, коли б їм довелося сплачувати простій крана, що практично не діє вже два роки, з власної кишені? Хто приїде правильну відповідь, того можна буде преміювати за рахунок, ні-і... не Євгена Миколайовича, а за рахунок тресту. Сотнею більше, сотнею менше — це, як кажуть в Одесі, «пара пустяків», мокрий дощ не боїться. Зате боїться його устаткування.

Але товариші Кравченко Є. М. та Суліму А. В. нічим не злякаєш. Про таких колись казали: «І бога вони не бояться!» А чого бояться? По-перше, бога нема, а по-друге, ці товариші — атеїсти. Встановлено, що й народного контролю вони не злякалися і ще багато декого. Отакі сміливці.

Ну, а як у плані совісті, фахової гідності і такого іншого? Теж глухо.

На території будівництва стоїть вісім «стовпів» — об'єктів, на котрих вже б давно мали бути завершені роботи. «Стовпи» стоять самотньо. Так от, почавши з історичних аналогій, ми ними й закінчимо. Були колись такі нероби-стовпники. Щоб заробити на хліб, стовпники вилазили на стовпи і починали каятися в гріхах, привселюдно молитися богу. Одного такого гарно висміяв колись Марк Твен.

То, може, товариші, про яких ішлося вище, переймуть цей досвід, періодично приїздитимуть на будову (до речі, їх там давно ніхто не бачив), вилазятимуть на стовпи, котрих і для субпідрядників вистачить, та й каятимуться в своїх гріхах і нові зобов'язання братимуть? Все ж дирекції комбикормового заводу і робітникам якесь відрода буде. Заразом і плани можна буде провести. Бо скільки дирекція заводу не гукала цих товаришів на планирки, та так і не догукалася. А з стовпів і видно далі.

Г. ЛОЗУН.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А цей від котрої дочки?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НАУКА

Начальник виконроба розпика: — Ти знову розпускаєш язика! Вже скільки вчу тебе, і все даремно: З підлеглим треба говорити чемно. Невже тобі і досі це не ясно. Хамлюго, осле, бовдуре нещасний?!

СЛІПОТА

Бідається тітка Марфа. Жалісливо хлипа: — Ох, доб'є нова робота Небожа Пилипа. Ще і тижня не минуло, Як він трестом править, Як осліп: зі мною стрівся — Не помітив навіть!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Директор Романієської середньої школи на Волині О. В. Матіюк тяжко страждає. І що найстрашніше — причиною цих жорстоких страждань був не хто інший, як він сам. Власне, в ньому одному ніби жили і боролися між собою два О. В. Матіюки. Один — візирь невідкупної чесності — приходив уранці до класу і вчив дітей рости порядними, щирими, кристалево чистими. А другий згодом замикався у кабінеті і складав липові відомості на підставних осіб, а потім одержував по цих відомостях гроші. Коротше, душив державу. А ще коротше — крав.

Лист про це надійшов до Перця.

Як повідомив редакції секретар Луцького райкому Компартії України г. Маховиков, факти підтвердились. О. В. Матіюк нарешті позбувся жалючих страждань, викликаних роздвоєнням особи. А за одним рипом — і директорської посади. Його також виключено з членів КППР.

Урок, прямо скажемо, вельми повчальний!

Мікробайки

НЕВДЯЧНІСТЬ

— Які несправедливі ці люди, — гомоніли між собою Ворони. — Ми їм про дощ сповістили, а вони кажуть, що ми його накаркали.

РОДИЧ

— Рідня ми з Землею, — скрипіло Колесо до Вона. — Обом нам доводиться крутитися навколо осі.

Василь СОПРОНЮК.

Федір МАКІВЧУК

СМІШИНКИ й ПЕРЧИНКИ

НЕПРОБОВНИЙ

У лікарні для хворих на алкоголізм лікар-нарколог показує новоприбулому пацієнтові на метровому багато-барвному плакаті, що висить на стіні кабінету, процес деформації людської печінки під впливом систематичного вжитку алкоголю.

— Оце бачите, — каже лікар, — показуючи паличкою на перший малюнок. — Це печінка здорової людини. Вона нормальна, і колір у неї нормальний, здоровий, природний. Любо дивитися! А оце печінка алкоголіка. Бачите, наскільки вона збільшена, яка вона перекосована й чорна. Не печінка, а старий деформований портфель. Неприємно навіть дивитися.

Новоприбулий пацієнт лиш іронічно посміхнувся.

— А мені це до самої феньки! Я не піжон...

А МОЖЕ, Я ТАК

Один інтелігент, дуже начитаний чоловік, який живе в «комунальці», казав мені:

— Якби Лев Толстой жив у комунальній квартирі, то він став би Салтиковим-Шчедріним.

АРХІГРАМОТІЙ

Навіть після слів «Композитор Бах» обов'язково ставив знак оклику.

ПРОФЕСІЯ ФОРМУЄ СМАКИ

Старший товарознавець міжрайонної бази «Торгімпортдоя» Лариса Степанівна Курочка не нахвалиться своїм сином Гариком.

— От бог поспав мені дитину. Брильянт! Уваляете — сама люблюся і не налюбуюся, а від дівчат так просто одбою нема.

— Такий красень?

— Що ви, що ви, це не те слово!

— А чим же він бере?

— У нього чисто імпортне обличчя!

СТРАЖДАЛЕЦЬ

Носить за пазухою каменюку, а плачеться, що йому на душі важко...

КОМУ ДОБРЕ

Добре безсердечним. Їм ніколи не загрожує інфаркт.

ЗАМІСТЬ РЕЦЕНЗІЙ

Коли читаєш деякі нинішні романи, повісті й вірші, то складається таке враження, що ти через скло мед лижеш.

СКЛЕРОЗ І ПОЛЮВАННЯ

— Що ж ви гав ловите, Петре Степановичу! Такий зайчисько просікою на вас біг, а ви не стріляли. Задрімали під кушем, чи що?

— Таке скажете! Побачив я його одразу, як тільки загонщик заалалакали.

— А чого ж ви не стріляли?

— Та — ружжо не стрільнуло.

— А чого ж воно не стрільнуло?

— Та забувся, халера, зарядити!

КЛЮЄ ПО П'ЯТНИЦЯХ

— Де рибалили в суботу, Федоре Івановичу? — питаю свого сусіда, фаната-риболова.

— Їздив на Жукове озеро.

— Ну і які?

— Та як вам сказати? З перемінним успіхом. То не клює, не клює, а то зовсім перестане. Потім знову перестане й знову не клює.

— Е, не знаєте ви, коли їхати на риболовлю. На риболовлю треба їхати, Федоре Івановичу, в п'ятницю. Он Сергій Карасик їздить на Жукове тільки по п'ятницях і каже, що одною вудкою не встигає підсікати.

— Кажіть і ви! То він вам бре-бре.

— Ні, не бреше. Вчора був у нього, і він частував мене юхою. Смачнюча юха! Ну, до того смачнюча, до того смачнюча, що ніколи й не подумав би, що зварена вона із... свіжомороженого хека.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Істинно сказано, що людина не знає усіх своїх можливостей. Відремонтувавши два трактори Т-75 за принципом: аби випхати за ворота, — працівники Вілогородського відділення Ізяславської райсільгосптехніки на всі претензії замовників тільки руками розводили: краще, мовляв, не можемо!..

Проте виявилось: можуть. Виявити у ремонтників такі додаткові можливості допомогло втручання Перця. Тепер обидва трактори, котрі належать колгоспу «Росія» Чечельницького району на Вінниччині, в задовільному стані й виконують свої прямі обов'язки на колгоспних ланах і фермах.

А от інженера-контролера названого відділення райсільгосптехніки В. М. Славецького за серйозні прорахунки в роботі від обов'язків довелося увільнити. За несумлінне ставлення до службових обов'язків та несвочасне реагування на претензії замовників оголошено адміністративні догани в. о. керуючого відділенням В. С. Томчизину та інженеру-технологу В. А. Горбачуку. Про це повідомив редакції завідувачий сільськогосподарським відділом Хмельницького обкому Компартії України т. Рудюк.

Як бачимо, часом незнання своїх можливостей спричиняється до невеликих наслідків...

Редакція «Перця» видала спеціальну серію карикатур під назвою «Пияцтво — білі!» для стінних газет колгоспів, радгоспів і підприємств «Сільгосптехніки». Вміщуємо кілька малюнків із цієї серії.

Її тінь.

ЧОГО ПЛАЧЕШ!

Стоїть хлопчик біля кіоску «Морозиво» і сльози кулачками витирає.

— Чого ти плачеш? — питає продавщиця.

— Я... я... загубив гроші на морозиво...

— То ось тобі морозиво, тільки не плач...

Взяв хлопчик морозиво, з'їв і знову зарюмсав.

— Ну, що їде? — допитується продавщиця.

— Так я ж, тьото, на дві порції гроші загубив...

Повідомила Л. РЕШЕТАР.

с.мт Тереса Тячівського району

Закарпатської області.

ПРИВІД ДЛЯ РОЗМОВИ

— Такий у мене зять мовчакуватий, — каже сусід сусідові. — Ото прийде в гості, посідаємо у світлиці, та й нема з ним про що балакати.

— Отак і сидите мовчки?

— Атож. Але виручас моя Катерина.

— Що, вміє зять розговорити?

— Та ні, вона ставить на стіл пляшку.

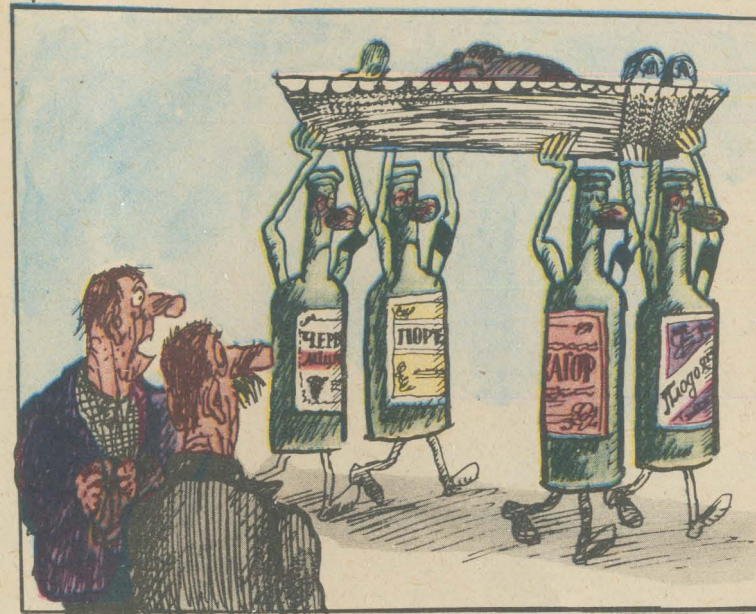
— І що?

— О-о-о! Тоді і пішло, і поїхало! Я йому кажу: «Цить, я буду говорити», а він мені: «Е, ні, цитьте, ось я скажу!»

Повідомив М. З. ТИМОЩУК.

с. Кіндратка Ізяславського району

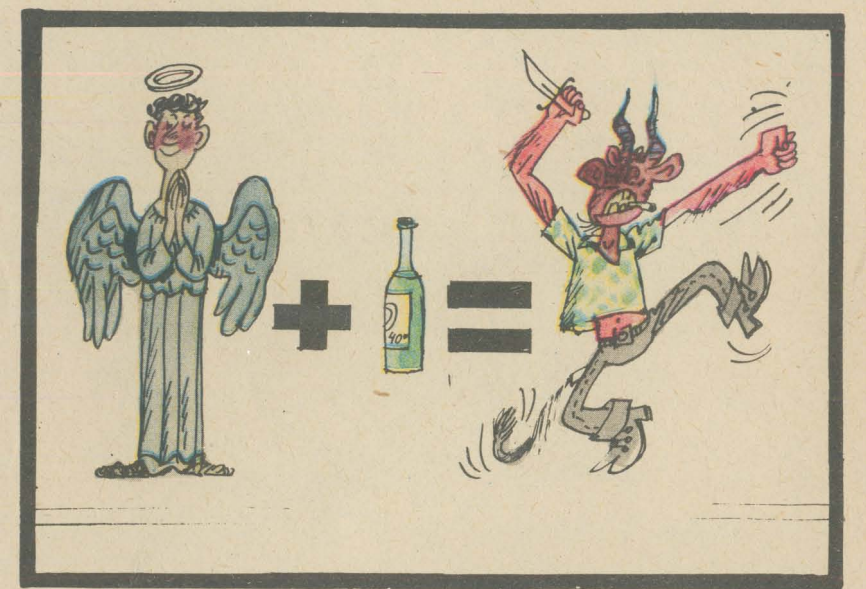
на Хмельниччині.

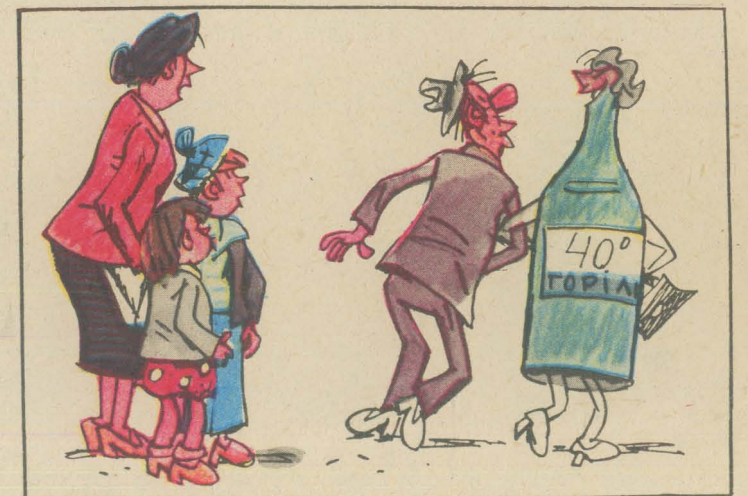
Він заповів, щоб поховали його вірні друзі.

Потягнув униз.

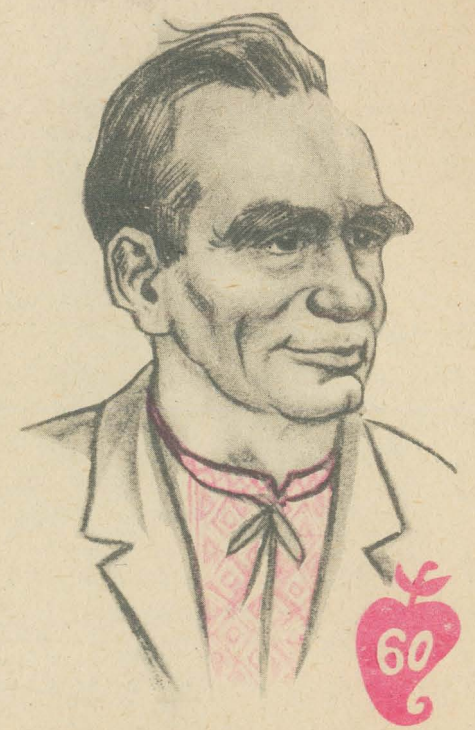

Диявольська арифметика...

Он вона — клята розлучниця!

Вітаємо ювіляра!

Поета-сатирика
Івана СВАРНИКА
з його першим 60-літтям.
Дружній шарж Ю. СЕВЕРІНА

ДІЄ НА НЕРВИ

Ніхто над цим романом не радіє
І не ридає теж ніхто й ніде.
Тоді лише цей твір на нерви діє,
Коли комусь на голову впаде.
Віталій ГУНЬКО.

ЖЕРТВА

«Якби з-під ніг у мене стільки років
Оця нікчема не тягнула соків,
В служінні людям я б досяг висот»,—
На житній Колос скаржився Осот.
Іван ПРОКОФ'ЄВ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Про дзенькіт буде потім, а зараз —
про любов, що спалахнула у вересні
минулого року на одній із вулиць
Києва.

Він — Мушесв Михайло Авнійович,
чорнявий майстер-годинникар із міста
Катта-Кургана Узбецької РСР. Вона —
двадцятип'ятилітня красуня з роман-
тичними бісиками в очах. Мушесву
відрекомендувалася Машею.

У перші хвилини знайомства амур і

а Мушесву, зачарованому отими біси-
ками і перспективою придбати маши-
ну, навіть і в голову не прийшло по-
цікавитися, чого це секретарка такого
відповідального керівника розгулює
в робочий час далеко від місця служби
і чи має взагалі вона відношення до
торгівлі автомобілями...

У виконкомі Маша, залишивши Му-
шесву в коридорі, кілька разів зникала
то за одними, то за іншими дверима,

— Ковдра, — пояснила Маша, міц-
ніше притискуючи сумку. — А ще —
дві чашки, виделки, ложки. Адже звід-
ти їхатимем «Ладом», може, зупини-
мося в лісі, підсмажимо шашликів, от
і буде чим їсти й пити і на чому сидіти...

У Білій Церкві Мушесв, за порадою
Маші, зняв з акредитива гроші. І тоді
вона, кудись подзвонивши з автомата,
несподівано заявила, що купівля білої
«Лади» переноситься на завтра.

На щастя, вулицею їхав автобус. Шо-
фер побачив закривавленого чоловіка
та жінку біля нього, зупинився. Між
іншим, Маша по дорозі всіляко допома-
гала Мушесву і казала, що це її чоло-
вік. Це ж саме вона говорила і в лікарні.
Там, тільки-но лікарі роздягли поране-
ного (судово-медична експертиза за-
фіксує: «Рублена рана лівої половини
обличчя з пошкодженням лівої вушної
раковини з відкритим переломом»),
як Маша хапнула куртку. Але Мушесв,
у якого нарешті розвіявся чад кохання
й він дещо збагнув, уже на операційно-
му столі гукнув лікарям, щоб забрали
куртку, бо то не його дружина.

Лікарі не тільки забрали куртку, а
ще й викликали міліцію.

І тоді з'ясувалося: Маша — ніяка не
Маша, а Світлана Михайлівна Гринь,
працівник ЖЕКу № 608 Шевченків-
ського району міста Києва. Прописана
в селі Літках на Київщині, а живе в
місті на приватній квартирі. Зрозумі-
вши, що чарами та романтичними бі-
сиками гроші в кавалера не виманиш,
вона й придумала вояж до Білої Церк-
ви. І сокиру, оту, що дзенькотіла, пе-
редбачливо прихопила з собою. Нею й
хекнула годинникаря. Правда, від то-
го, що «хекнула», і взагалі від сокири
відмовлялася-відхрещувалася, але бі-
лоцерківські слідчі вивели її на чисту
воду. Та й хазяїн будинку, де квартирує
злочинка й аферистка, впізнав украде-
ну в нього сокиру. Приперта факта-
ми, Гринь тоді навіть кається почала:
«Я ж його хотіла тільки обухом приглу-
шити, а в п'ятні помилилася й лезом
рубонула...». За «помилку», до речі,
хай дякує долі й Мушесв: пішло б те
лезо на сантиметр убик і — не бачити
йому ні своєї годинникової майстерні,
ні діточок із жінкою...

Народний суд м. Білої Церкви поста-
вив у цій детективно-любовній справі
крапку: С. М. Гринь буде спокувати
свої гріхи вісім років. Одне слово, дали
стільки, скільки заслужила. Не зважи-
ли навіть на позитивну характеристику,
видану підсудній керівництвом ЖЕКу
№ 608 Р. В. Харьковим та М. Ф. Яре-
менком.

А Михайло Авнійович Мушесв як вир-
вався з лікарні, так його ніхто й не
бачив. Хоча й не вилікувався як слід.
Навіть на суд не з'явився. Дав те-
леграму із Катта-Кургана, що хворий.
Досі, мабуть, від тієї «любові» у
голові дзенькає...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

ЛЮБОВ ІЗ ДЗЕНЬКОТОМ

не дулав, не гадав уціляти стрілою
в їхні серця, а зробив це трохи згодом,
коли годинникар проінформував Ма-
шу, що приїхав на Україну купити
«Ладу» і що має для цього дванадцять
тисяч карбованців. Ось тоді амур
приступив до своєї ліричної справи, і
любов спалахнула. Спершу, правда,
у Машинім серці. Романтичні бісики
заграли в її очах, і вона, з ходу пе-
рейшовши на «ти», ніжно провуркотіла
гостеві:

— А якого кольору ти хотів би «Ла-
ду»?

— Білу, білу! — мліючи від щастя,
вигукнув Мушесв.

— Буде тобі біла, — взяла його під
ручку Маша. — Я працюю секретаркою
в міськвиконкомі у самого... — вона
багатозначно підвела підфарбовані очі,

а затим сказала йому, що поки що ні-
чого не виходить, але хай він не жу-
риться — все буде «о'кей»...

Не вийшло й наступного дня. Маша
кудись дзвонила з автомата й знову го-
ворила, що треба почекати. І Мушесв,
забувши про жінку та двох маленьких
діток, чекав, не дуже нудьгуючи та
сумуючи.

Так у побаченнях, у милуваннях на
пару з Машею вечірнім Дніпром ми-
нув тиждень чи, може, й більше, і
нарешті 17 вересня красуня порадувала
годинникаря звісткою: у неї дядя пра-
цює в... І той дядя твердо обіцяв усе
зробити. Але не в Києві — для цього
треба поїхати в Білу Церкву.

— Що то в твоїй сумці дзенькає? —
поцікавився майбутній власник машини,
коли сіли в електропоїзд.

А тим часом вечоріло. Купили горі-
лки й шампанського, сякої-такої закуски.
Десь у підворотні повечеряли. Стали
шукати нічлігу. Побачили недобудова-
ну хату на околиці міста. Коли в підвалі
тієї хати Маша розстеляла ковдру, щось
знову дзенькнуло, але захмелілий
годинникар, присвічуючи сірниками,
не звернув на те уваги. І даремно...

Десь під ранок дзенькнуло по-
справжньому. І так, що в Мушесву
спалахнули блискавки в очах і він, не
тямлячи себе від болю й тримаючись
за голову, рвонув на вулицю. За ним
услід побігла й Маша.

— Що воно таке було?! — верещав
годинникар.

— Штукатурка впала! — пояснювала
Маша, міцно тримаючись за його курт-
ку, в кишені якої лежало дванадцять
тисяч каєрбе.

ЗАКЛОПОТАНА

У Олесі стільки діла!
Від роботи аж упріла...
Стала хату замітати,—
Але ж хустку треба прати!
Тільки-тільки прати стала,
Як про алгебру згадала.
Полетіло в ночви мило:
— Я ж уроків не зробила!
Узяла підручник в руки —
З гучномовця вальсу звуки.
У танець дівча пустилось,
Та... за віник зачепилось.
— Чом це віник серед хати?
А-а-а, потрібно підмітати.
Лиш схопила віник в руки,
Як згадала: — От так штука!
Почала ж я хустку прати...
... Знову віник серед хати!

Ніна ДЕРГАЧ.

СКОРОМОВКА

У мірошника Хоми
У ставку живуть соми.
Тільки ранок настає,
Дід їм снідати дає.
Кажуть дідові соми:
— Любим їсти ласо ми!

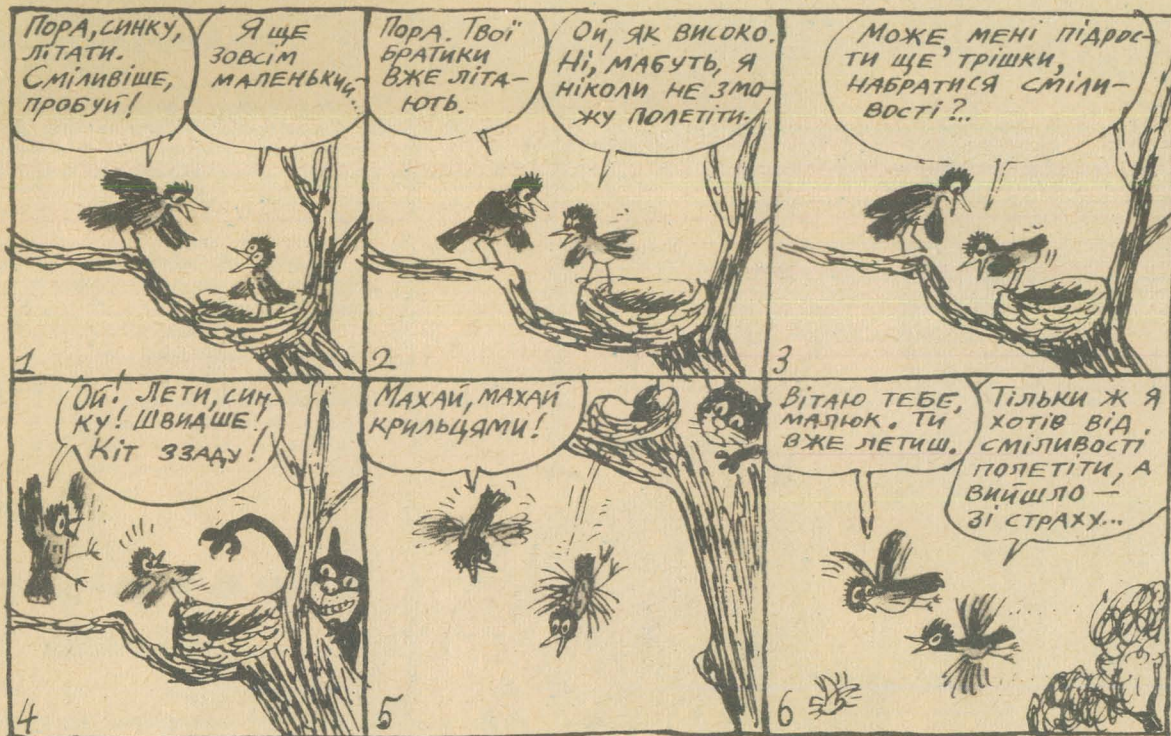
Гриць ПОНОМАРЕНКО.

КОТИКОВА СКАРГА

Кіт у чоботях став на воротях:
— Ня-а-ав!..
— А чи ти, коте, був на роботі?
Мишку піймав?
— Не піймав мишки, в куточку нишком
М'я-а-асо ум'я-а-ав,
Прийшов хазяїн, мені узяв він
Вуха нам'яв...
Ня-а-ав!..

Ольга ПАВЛЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯКБИ Ж БУЛО ТАК...

Алік прибіг знадвору та й каже:
— Мамо, відріж мені, будь ласка, вели-и-ку скибку хліба і добре помасти її маслом! Щось дуже їсти захотілося.
— Невже, синку, апетит на дворі знайшов? — радіє мати. — Ти ж їси у нас, як горобенятко.
— Та я хочу з Дружком поділитися, — зам'явся хлопчик.
— Це дуже добре — з другом поділитися, — похвалила мати. — То піди поклич свого друга. Сядете до столу, я наллю вам по склянці молока, ви разом і поснідаєте.
— Якби ж було так! — зітхнув Алік. — Але ж, коли Дружок за столом гавкне, ти, певно, його виженеш?..

Микола КОЛЕСНИКОВ.

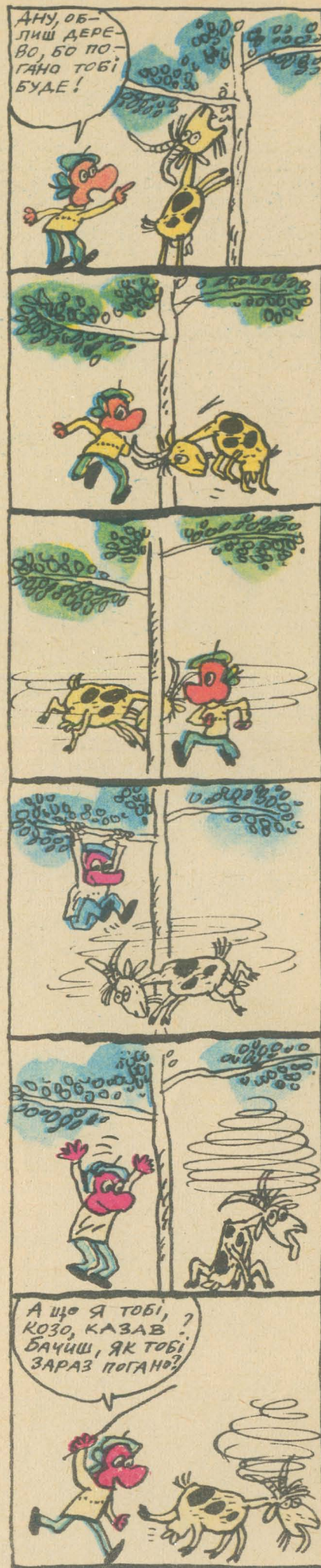
КРАПКА І КРАПЛЯ

Хлопчики й дівчатка
Речення писали.
Муха у віконце
Глянула й сказала:
— Оля ставить крапку,
Толя — цілу краплю!
Ой, боюсь — втоплюся,
Як туди потраплю.

Василь ЗАЄЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХТО ДАВНЄ ПОМ'ЯНЕ...

Пам'ятаєте давню казочку, в якій заєць змагався в бігу з їжаком, і як останній едався до ганебного обману, використавши в ролі підставної особи власну дружину? Звичайно ж, найбільше запам'яталося в казці оте: «А я вже тут!» Побіжить заєць в один кінець поля — їжак (читай — їжачиха) вже на «фініші» чекає на нього: «Я вже тут!» Побіжить вухатий, знемагаючи, назад, а йому сам їжак-аферист: «Я вже тут!» Ось так аж сімдесят три рази!

Чудову цю казочку пригадав я неспроста...

Чимало листів однакового змісту одержує редакція «Перця»: торгові точки — на замочку. Деякі з листів вирішено було перевірити на місці. От хоч би лист про магазин промислових товарів у Малій Киріївці. Голова Бершадської райспоживспілки на Вінничині І. П. Качуринець анітрохи не знітився:

— А він уже відкритий!

Ну, точнісінько, як у згаданій казці...

Справді, як виявилось, на час перевірки магазин у Малій Киріївці відкривали. Але ж перед цим він був на замку аж десять місяців! Нагадали про це Івану Павловичу. Може, спантеличило це Івана Павловича? Аніскілочки.

— Не було продавця. Попередній злигався із зеленим змієм, а замінити ніким було. Та що старе згадувати. Головне — магазин зараз працює.

Отак оптимістично настроєний го-

лова райспоживспілки. І глибоко йому байдуже, що майже рік малокиріївці оббивали пороги різних інстанцій, у тім числі і райспоживспілки, скаржились, вимагали. Зате Іван Павлович вельми розсердився, що змушений був «даремно» — магазин же працює! — по жажливому малокиріївському бездоріжжю добиратися додому до скаржника... Гіршої капості, каже, йому не зробив би й сам голова Укоопспілки...

Інший лист був із села Лідин Бобровицького району Чернігівської області.

— Ви про Лідин? — перепитав голова райспоживспілки Петро Йосипович Заворицький. — А магазин там уже працює... Даруйте, я хотів сказати, що ми вже знайшли туди продавця.

Бачиш, читачу, та сама пісенька. І категорично начхати Петру Йосиповичу на те, що продовольчий магазин не працював у Лідині більше ніж півроку. І, взагалі, Петро Йосипович не з тих, кого можна чимось здивувати.

— Є про що говорити. Лідин — це ж анахронізм, хуторець на кілька дворів... Довелося зробити уточнення: в Лідині не кілька дворів, а сімдесят (!), і проживає там близько двохсот чоловік. Та це не справило на Петра Йосиповича найменшого враження.

— Кажу ж вам, що ми вже знайшли туди продавця.

Продовжувати в такому ж дусі? Мабуть, досить. Тут слід би сказати про інше. Любителів прикриватися їжаком «А я вже тут» подибуємо не лише серед тих, з кого треба питати за неподобство, а, на жаль, і серед тих, кому належить питати. Взяти бодай відповідь, яку редакція одержала від заступника голови виконкому Бобровицької райради т. Білима.

«На лист мешканців с. Лідин виконком районної Ради народних депутатів повідомляє, що недоліки в торговому обслуговуванні населення мали місце.

... У зв'язку з наданням профвідпустки, а потім через хворобу завідуючого магазином... магазин був закритий без передачі матеріальних цінностей.

... У даний час підібраний новий завідуючий магазином, і магазин в с. Лідин працює».

І все. То відрізняється будь-чим ця відповідь від того, що ми чули від Івана Павловича і Петра Йосиповича? Анічим. Оцінки неподобству — нема. Винних — нема. Магазин ВЖЕ працює — і цього досить. Інакше кажучи: хто давнє пом'яне, той лиха не мине...

В. КИРИЛЕНКО.

СИЛА ЗВИЧКИ

Ой до чого ж професійна звичка
Продавщицю Ганю довела! —
Вже обіди милому Аничка
Подавати стала з-під стола!

Леонід КУХАР.

ВПЛИВОВІСТЬ

Велика штука — батьків
вплив:
Синоку у вуз на впливі
вплив.

ДАР КОРИСТОЛЮБЦЯ

Він володів «дорогоцінним» даром:
Нікому не робив нічого даром.

Анатолій ГАРМАТЮК.

м. Вінниця.

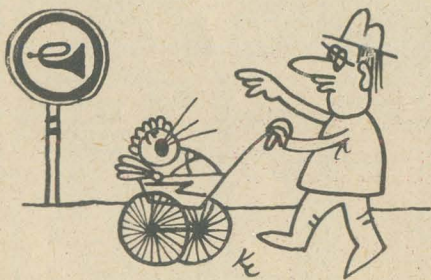

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Мал. К. СЕРГІЄВА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. О. АЛЬОШИНЧЕВА

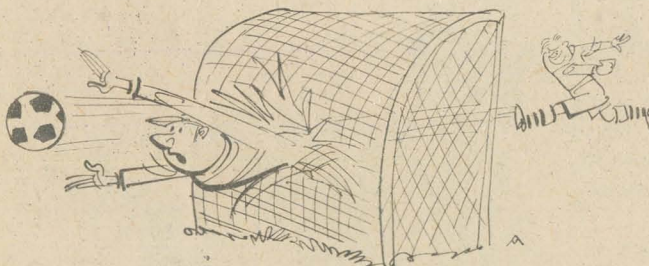
Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

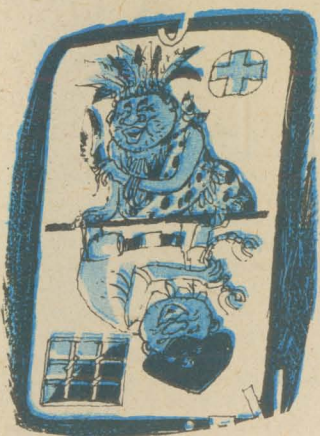
— Ніяк не хоче перейти на літній час.

Мал. М. ЛИТВИНА

Без слів.

І ВИШІПТУЮТЬ, І НАШІПТУЮТЬ...

Що не кажіть, а південноафриканські расисти тепер уже не ті. Онде навіть про здоров'я чорношкірого населення почали думати... Чаклунів вам? Зцілителів? Натє і чаклунів ваших, і зцілителів! Лікуйтеся!..

Словом, дозволили місцевим чаклунам і зцілителям знову за їхню справу взятися. То, було, впиралися, а тут узяти та й дозволили...

Так і уявляється сценка. До «дозволеного» чаклуна-зцілителя приходить чорношкірий клієнт.

— Що потрібно? — цікавиться чаклун. — Ось є пір'їна з хвоста вчарованого грифа. Дівчат приворожує.

— Які там дівчата?! — стогне клієнт. — Хворий я.

— Тоді ось трава від болячки у животі... П'ятнадцять шилінгів. А це ось глина від нездужання. Іще дешевше: всього десять шилінгів...

— Мене у грудях тисне.

— На це є амулет із шкури варана... А дуже тисне?

— Задихаюся. Дихати нічим.

— Ага, — насторожується зцілитель. — Ось хвіст учарованого зайця. Приший до сорочки і носи. Всі бажання твої збудуться... Чи, може, в тебе уже нема ніяких бажань?

— Як то — нема?! — дивується клієнт. — Якби не було, то чого б я сюди й приходив?!

— Чого ж ти хочеш? — мружить очі зцілитель.

— Хочу жити, як люди.

— Значить, ти вважаєш, що живеш не так, як люди?

— Та яке ж то життя, — хрипить клієнт, задихаючись, — коли й дихнути вільно не можна?!

— Так, так. Усе ясно, — закінчує розмову зцілитель. — Злий дух у тебе вселився. Виганяти його треба. Іди спокійно додому — я знаю, що мені робити належить...

І таки ж знає. Бо через якийсь там час він зустрічається із певною особою і доповідає: такий-то й такий, мовляв, ремствує на до життя — каже, що живе не так, як людині належить жити; каже, що й дихнути вільно не може...

Після цього недавній чаклунів клієнт уже потрапляє під недремну «опіку» інших спеціалістів...

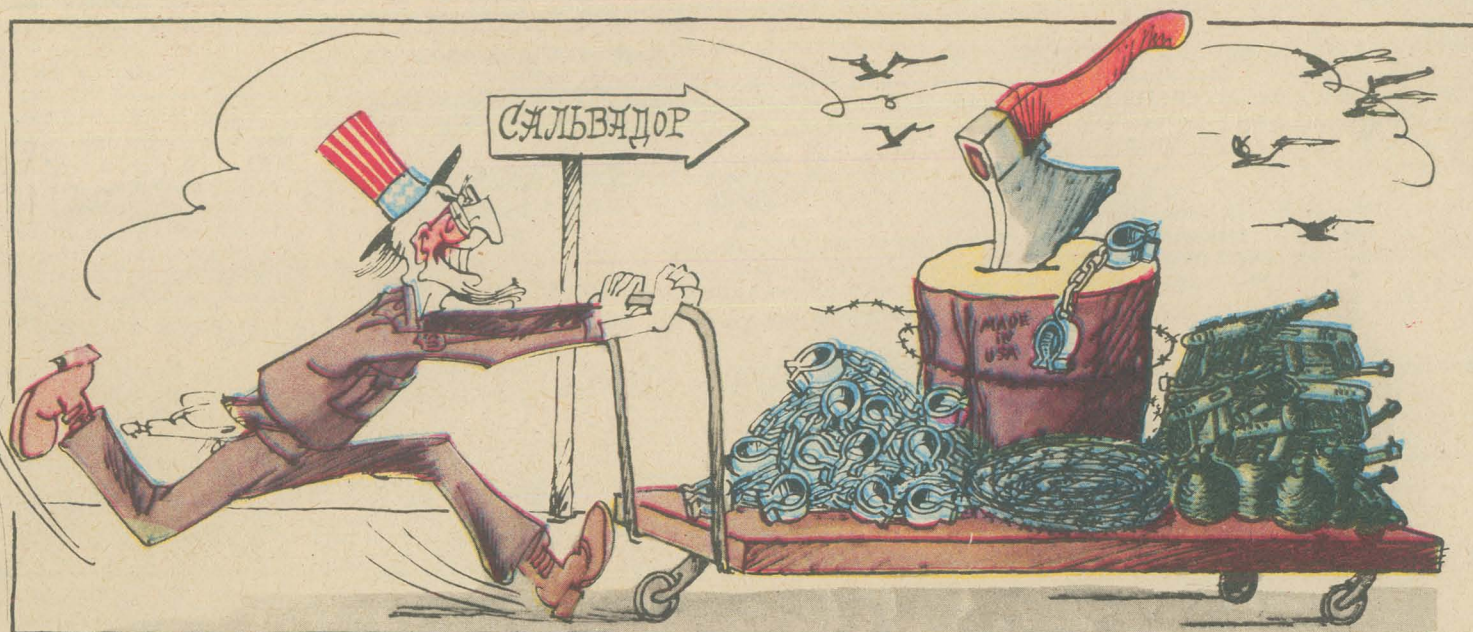
Хоча сценка ця, уже мовилося, й уявна, але дуже й дуже до життя близька. Як свого часу повідомляла преса, уряд Південно-Африканської Республіки й справді-таки дозволив місцевим чаклунам і зцілителям знову розпочати «медичну практику» серед чорношкірого населення. Але, виявляється, зроблено це було з певною, далеко не гуманною метою: чаклунів завербували як інформаторів, щоб вони повідомляли належні органи про «підривні елементи» серед негрівського населення. Отож «дозволені» зцілителі в своїх одноплемінників болячки вишіптують, а своїм хазяям на тих же одноплемінників нашіптують.

Одне слово — чаклунуть.

Ось тільки думається: а чи ж допоможе те чаклунське нашіптування південноафриканським расистам? Ой, не допоможе!

В. ЧЕМЕРИС.

Мал.
І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Американська
допомога про-
гнилим режи-
мам.

Без тяганини

ГУМОРЕСКА

— Отже, ви бажаєте влаштуватися до нас на роботу? Похвально. До нас багато хто проситься. Фірма!!! Напишіть заяву, автобіографію і заповніть «особистий листок по обліку кадрів». Принесете після вихідного, разом із трудовою книжкою.

— Написали? Давайте сюди. Гм... добре. Зайдіть через три дні.

— А, це ви? Вивчили ваші документи. Є зауваження. Ви пишите, що інститут закінчили, а копію диплома не приклали. Принесіть, будь ласка, копію. Посада од вас не втече.

— Принесли? Так... Інститут відомий. Треба було б іще випуску із залікової книжки, та боюсь, що вона не збереглася. Коли ж це було. Не хвилюйтеся: ми не бюрократи — обійдемося. Основне — диплом... А ось довідка з місця проживання, для порядку, не за-

давить. Треба ж знати, де ви мешкаєте. В анкеті вказано? Анкета, товаришу, ще не все. Підтвердження потрібне.

— Є довідочка? Гаразд... Звіримо з особистим листком. Так... Зійшлося. Адреса та сама... А медичну довідку чому не принесли? Я про неї нічого не казав?.. Даруйте, забув. Потрібна вона, потрібна. Що коли ми оформимо на роботу, а у вас, не дай боже, серйозна хвороба виявиться, при якій ці обов'язки протипоказані? Ото ж бо. Принесіть

ще й цю довідку. Тільки не форму 286, що для вступників до учбових закладів, а більш докладну з висновками: терапевта, невропатолога, окуліста, уролога... кого ж іще? Ага — стоматолога і того, як його... ото... отоларинголога. Фу, язик можна поламати, поки вимовиш. Запишіть, бо забудете. Довго оформляти? Нічого, ми почекаємо.

— І медичну принесли? Ви герой! Всього за три тижні встигли. Тепер, здається, все. Можна сміло видавати наказ про зарахування вас, згідно заяви, тимчасово, як пенсіонера, на два місяці на вакантну посаду бахтера. У нашому відділі кадрів — без тяганини.

Феодосій ЛУЗАН.

Сучасний варіант відомої картини Перова.

СТРАШНО ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Вінницьке МСПТУ № 4 зв'язку запрошує на навчання на 3-місячні курси монтажників зв'язку — кабельників — спавальників юнаків не старше 30 років».

(З об'яви).

Надіслав В. МИШУРОВСЬКИЙ.

«Слухали: Акт від 15.04.1979 р. про падіж бичка, віком 3 дні, живою вагою 20 кг. Рішили: Списати головного зоотехніка, зобов'язати купити соски».

«Слухали про направлення представника громадського обвинувача чи громадського захисника про кримінальну справу про обвинувачення Осадчука В. І.

Ухвалили: Направити в народний суд громадським обвинувачем чи громадським захисником Ржанську Т.».

«Слухали про закупку концерту «Льон» на відкриття новозбудованого клубу.

Ухвалили: Виділити з культфонду 200 крб. і закупити концерт з Житомира «Льон».

(З рішень правління колгоспів).

Надіслав В. А. ОТРОЩЕНКО.

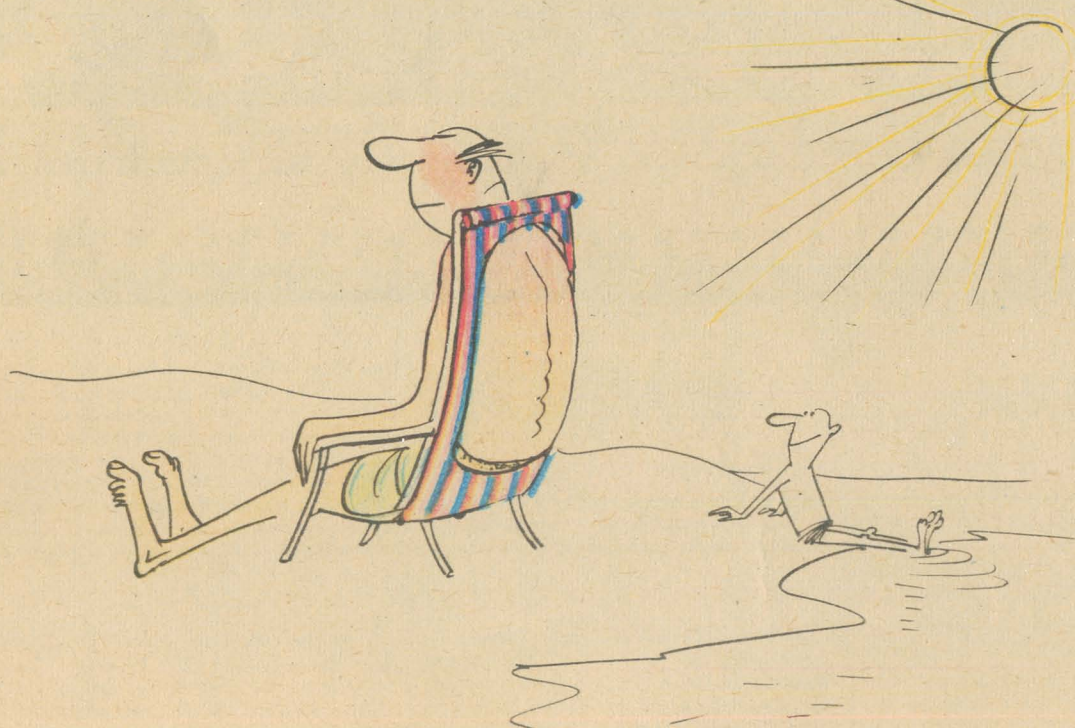
«Да ето дісвітельна правда шо я бачив его п'яною свинію два рази під грушою да у пиртового свата на свайбі.

Но чув из его рота скверни словие и пр. только единственний раз».

(Із пояснення).

Надіслала Н. БУРКОВСЬКА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

3 іскринкою

ГУМОРЕСКА

Прохання начальника контори прозвучало для Карпенка як грім серед ясного неба.

— Критики мене, — сказав начальник. — Тільки так, з іскринкою.

— Що ви, — принципово заперечив Карпенко, — я високо ціную ваші ділові якості...

— Так треба, голубе, обставини вимагають, — наполягав шеф.

— Не можу, — принципово не здавався Карпенко. — Язик не повернеться...

— Думаєш, мені дуже цього хочеться, — перейшов на довірливий тон начальник. — Критика — не коханка, щоб її любити. Але й не вовк — не з'їсть.

Мені недавно в тресті закинули, що в нас не протоколи зборів, а панегірики. Усі на один копил: «Карпо Данилович винайшов», «Завдяки начальнику зроблено». Жодного критичного зауваження. На завтрашніх зборах буде представник із тресту, от я і хочу, щоб він переконався: в моїй конторі критика й самокритика на висоті!

Цілу ніч Карпенко не спав. Перебирав факти і фактики, вилущуючи такі, щоб виступ був, як шеф просив, з іскринкою.

Слово він узяв першим. Ніхто з присутніх не звернув спочатку на нього уваги, бо Карпенко вважався штатним виступаючим і всі наперед знали, що він може сказати. Та цього разу перші ж слова Карпенка насторожили.

— У нас, товариші, є чимало недоліків, — почав Карпенко. — І значною мірою винен у цьому директор. Карпо Данилович самоусунувся від керівництва, перекалавши усі клопоти на заступників.

— Неправда! — перебив Карпенка референт Хмара.

— Неправда?! — запалився Карпенко. — Я розумію, чого ви його захищаєте. Самі теж байдики б'єте, а премію чи не найбільшу одержуєте.

— Що ви мелете?! — вигукнув економіст Гудзюк. — У нас премії розподіляються справедливо.

— Справедливо?! — аж сіпнувся Карпенко. — Ви тиждень рибалили з листком непрацездатності на руках, роботу за вас тягнув Шпичак, а хто більше одержав?

— Шпичак? Де Шпичак? Шпичак, ви тягнули за мене роботу? — напосів на того Гудзюк.

— Ні-і-і, — вичавив Шпичак, настрикнувшись на колючий погляд Карпа Даниловича.

— От бачите! — підскаочив Гудзюк. — Карпенко обливає нас брудом, а ви мовчите?

Присутні загули. Від бажаних виступити не було відбою. Усі дружно затаврували наклепницький випад Карпенка і заявили, що вони відмовляються працювати з ним поруч.

— Хто б міг подумати, що Карпенко на таке здатен, — здивовано мовив Карпо Данилович, підписуючи наказ про звільнення Карпенка за власним бажанням. — Ні, не дарма кажуть, що в тихому болоті чорти водяться...

Богдан КОСЬМІЙ.

с. Лопушна
Львівської області.

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава,
«ДИКОБРАЗ» — Прага, «СТИРШЕЛ» — Софія,
«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт.

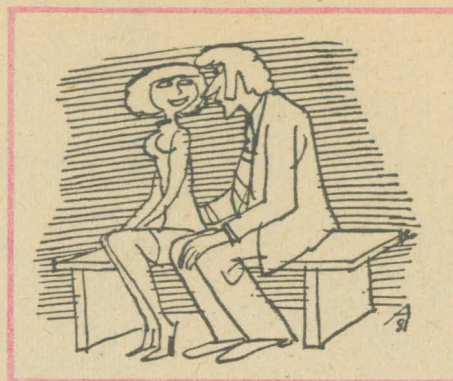
МОДЕРНИЙ ЧАС

Без слів.

— Бабусю, не читай мені казок, розповідай краще анекдоти.

— А ти спочатку одружись зі мною, а потім я тебе полюблю.

Отсканировал reduktor для rutracker.org

Без слів.

— Треба написати скаргу на дирекцію цього заводу. Як можна такою брудною водою машини мити!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

* Правління Клубу губителів природи вирішило позачергово прийняти у дійсні члени Клубу голову колгоспу «Прогрес» (Корецький район) Ящука Т. Т., з вини якого до місцевого ставка систематично скидається гноївка з колгоспної свиноферми. Про це повідомлялося у № 23 журналу за 1980 рік (розділ «Клуб губителів природи»).

Голова Ровенського обласного комітету народного контролю Є. Є. Антоненко повідомив редакцію, що виступ Перця обговорено на засіданні Корецького районного комітету народного контролю. Голову правління колгоспу Ящука Т. Т. суворо попереджено і зобов'язано вжити невідкладних заходів по ліквідації причин забруднення колгоспного ставка. Нині у колгоспі завершено будівництво дамби, що дало змогу ізолювати ставок від стоків гноївки.

* У листі, якого було надруковано у «Перці» № 24 за минулий рік писалося про те, що у селі Радянському (Херсонська обл.) позаторік було відкрито нову школу. Але будівельники забули лише про одну «дрібницю»: не довели до пуття очисні споруди, і через це двері усіх санвузлів забиті цвяхами.

Як повідомив голова Білозерського райвиконкому В. К. Сорокин, усі недоробки нині ліквідовано, й санвузли у школі працюють.

* Про те, що мешканці нового будинку по вулиці Харківській у місті Сумах змушені користуватися примусами та керованими, бо цей будинок після здачі в експлуатацію ніяк не газифікують, йшлося в одному з листів, розміщеному в № 1 журналу за 1981 рік.

Після виступу Перця перший заступник голови виконкому Сумської міськради Ю. Н. Шаркевич повідомив, що таке становище дійсно мало місце. Нині будинок повністю газифіковано.

* У селі Козіївці (Харківщина) по вулиці Перемоги прорвало водопровід, від чого на дорозі утворилося ціле болото, а ліквідувати цю аварію ніхто і не думає. Про це повідомлялося у листі до редакції.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови Красносукського райвиконкому А. І. Канава повідомив, що водопровід відремонтовано і вулицю впорядковано.

* Жителі села Озера (Київщина) поскаржилися Перцеві на те, що їм невчасно завозять зріджений газ.

Як повідомив голова виконкому Бородянської райради тов. Халимовський, тепер зріджений газ до села завозиться регулярно.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11 (1101)
(на українському мові).
Видаєтство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30.04.81. Підписано до друку 15.05.81. БФ 13260. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умови-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 02099.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті издательства «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Штабний годинник НАТО.